

Семеняк В. Книжку «Мій син – кіборг» мати писала серцем [Текст] / В. Семеняк // Вільне життя. – 2022. – 28 груд. – С. 4.

Книжку «Мій син – кіборг» мати писала серцем

За своє життя довелося побувати на багатьох різноманітних книжкових презентаціях. Але ця, яка відбулась у Тернопільській бібліотеці для молоді – виняткова. «Мій син – кіборг» – так назвала свою книгу спогадів про сина-героя, старшого сержанта 80-ї окремої аеромобільної бригади, полеглого захисника Донецького аеропорту Івана Вітишина, Марія Вітишин. Довгоочікувана, вистраждана, написана серцем і сльозами матері, книжка вийшла друком у тернопільському видавництві «Джура».

Іван Вітишин народився 14 вересня 1976 року в селі Великій Луці Тернопільського району. Підростав у Великій Березовиці, а навчався у Тернопільській ЗОШ № 8. Наймирнішу у світі професію столяра-теслі отримав у Тернопільському вищому професійному училищі № 4 імені Михайла Паращука. Після закінчення училища строкову військову службу проходив у лавах Національної гвардії України в Криму. У серпні 2014 року відбув на фронт... Був поранений (орієнтовно) 19 січня 2015 року в новому терміналі аеропорту Донецька, помер у ніч на 21 січня. Упізнала тіло брата рідна сестра, коли світлину з ним та іншими загиблими захисниками оприлюднили деенерівці...

Згадує побратим «кіборг» Василь Соколовський: «Найцінніша для мене нагорода – нагрудний знак «За оборону донецького аеропорту». Те, що там було, не забудеться. Дивився фільм «Кіборги», сильно. Але і близько того не показано, що там було насправді. Я тепер знаю, яке на вигляд пекло». Переглядаючи відеоряд, неможливо було стримувати сліз: стільки болю і горя несе в собі материнське зранене серце... Іван опинився під багатотонним накриттям, яке звалилося згори від вибуху. Сталося це тоді, коли вороги запросили буцім перемир'я, однак скориставшись виграним

часом, заклали вибухівку... У сина і матері був винятковий енергетичний зв'язок. Тож смерть сина пані Марія відчула буквально – на фізичному рівні. Розповідає пана Марія:

У ніч на 21 січня я прокинулася від того, що мені було дуже погано. Душа підказувала, із сином щось сталося... Але розум вперто відмовлявся в те вірити... Тож я хапалася за соломинку. Це була жахлива ніч, я провела її у молитвах. А під ранок, як щось відбулося, мене «відпустило». Це був той момент, коли душа сина вже відійшла на небо. (Мама Івана тамує подих і сльози, що її душать із середини). – Коли син пішов в АТО, то якимось подзвонив і сказав: «Мамо, нарешті я знайшов себе». Він ніколи не клявся, не бив себе в груди про те, що великий патріот, але коли настав той час, то першим відгукнувся і пішов на захист України. Сказав дуже просто «Мамо, я не піду, ще хтось не піде, то що тоді буде?»

А знаєте, чому мав позивний «Тесть»? – урат лагідніше серцем пані Марія. – Все носив із собою світлину своїх трьох донечок і принагідно хвалився нею перед своїми. А хлопці то є хлопці, кожний обіцяв бути зятем, тому й прозвали його так. Слово «Тестя» на війні було законом, був дуже вимогливим. Адже проходив службу у спецназі.

На думку Ірини Скасків (відділ Мінветеранів у Тернопільській області), цінність книжки «Мій син – кіборг» у тому, що її написала саме мама. Одні з них пишуть книги (Леся Орляк «Ти зробив все, що міг»), інші – волонтерять, прагнучи у такий спосіб продовжувати жити за своїх дітей. Своїми роздумами поділилась також тернопільська письменниця, членкиня НСПУ Неоніла Крем'янчанка-Дригуш, у доробку якої серед численних книжок є виняткові, книга нарисів й оповідань про Майдан і Небесну сотню «Рабів до раю не пускають», «Живу тобою, Україно!», «Гроно калини на долоні» (в ній великий розділ «Кіборги»):

Туди пішли найкращі добровольці, туди рвалися, туди була черга. А там стояли двадцятиградусні морози, замерзла консерва, без їжі, води і тепла... Вони витримали, бетон не витримав.

Книга щедро проілюстрована кольоровими світлинами із сімейного архіву, спогадами, розділами: «А серце матері – суцільна рана», «У спогадах наших живий», «Жива пам'ять», «Подячний лист від родини». «Звичайний хлопець зі звичайної родини. Просто сильний духом. Син своєї України» (за Надією Брикайло). Пам'ятну зустріч модерувала керівниця клубу поціновувачів сучасної української літератури «ЛітПростір», головна бібліотекарка Лідія Грищук. Об'єднавши спільні матеріальні ресурси і зусилля директор видавництва «Джура» Василь Ванчура та підприємець Олександр Похилий збагатили світ ще однією доброю справою – друком виняткової книжки, яку вже чимало людей отримали і продовжують отримувати у подарунок.